

De uren van de nacht

Kate Hewitt bij Boekerij:

De laatste sterren aan de hemel

De uren van de nacht

Kate Hewitt

De uren van de nacht

Vertaald door Nuanxed – Cat Winter

ISBN 978-90-492-0890-5

ISBN 978-94-023-2650-5 (e-book)

ISBN 978-90-492-1044-1 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Midnight Hour*

Vertaling: © Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv

Vertaald door Nuanxed – Cat Winter

Omslagontwerp: Eileen Carey,

bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Kate Hewitt

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Opgedragen aan Caroline, Ellen, Teddy, Anna en Charlotte, mijn
eigen cottagekids en aan Jacob, die met vlag en wimpel voor
de cottagetest slaagde! Het is een voorrecht om de magie en
schoonheid van de cottage met jullie allemaal te mogen delen.*

1

ALEX

We rijden een kleine tien kilometer voordat het geluk ons in de steek laat. Ik ruik de rook in mijn haar en proef de bijtende, scherpe smaak ervan op mijn tong. Ik ben volledig in shock. We hebben alles achtergelaten. Alles.

Iedereen.

Kerry...

‘Mam.’ Mijn vijftienjarige dochter Mattie is een en al concentratie en gilt: ‘Mám! Daar staat iemand.’

Ik probeer me te focussen op de kronkelende, grijze weg voor me. De hoge, groene dennenbomen die langs de weg staan zijn net borstelige pijlen. We rijden door de bossen van Ontario, Canada, op de vlucht voor de leegte die achter ons ligt en op weg naar een volslagen onbekende plek. Zeven maanden geleden verwoestte een nucleaire holocaust de wereld en ons leven. Een opgedroogd straaltje bloed loopt langs mijn arm waar een kogel me heeft geschampt, en mijn hart gaat nog steeds zo hevig tekeer dat het pijn doet. Nog geen uur geleden stortte mijn wereld voor de tweede keer volledig in. Ik zie de zwarte rookwolken weer voor me en probeer het beeld weg te drukken. Ik moet me concentreren, want het volgende gevaar dient zich alweer aan.

Even verderop staat een afgeragde monstertruck dwars op de weg geparkeerd. Een man in een geruit overhemd en met een oud

baseballpetje op leunt tegen de bumper en kauwt op pruimtabak. Zijn halfautomatische geweer laat hij tegen zijn heup aan hangen alsof het speelgoed is, maar ik ben ervan overtuigd dat hij heel goed weet hoe hij hem moet gebruiken en het nog leuk vindt ook. Ik moet denken aan de mannen die onze cottage aan Lost Lake hebben platgebrand. De verdorven blik in hun ogen toen ze kwamen stelen en plunderen wat van ons was. Er is niet veel voor nodig om mensen in beesten te laten veranderen.

‘Mama.’ Phoebe’s stemmetje klinkt zacht en eerder vragend dan huilerig. Ze is pas vier en haar moeder is een uur geleden gestorven, neergeschoten door een man met gebroken tanden en een baseballpetje op. Beseft ze dat haar moeder er niet meer is? Is ze in staat om zoiets te begrijpen? Ik vraag me af of we er zelf eigenlijk toe in staat zijn. Het zal wel even duren voordat we alles wat er gebeurd is een plek kunnen geven. Maar we moeten ons nu eerst focussen op deze nieuwe crisis.

‘Mam... Ik weet niet zo zeker of dat wel zulke aardige mannen zijn,’ zegt Mattie zachtjes. Ze heeft Phoebe op schoot, met haar armen om haar middel geslagen. Ruby, mijn twaalfjarige dochter, zit naast haar, even stil en waakzaam als altijd. Mijn man, Daniel, rijdt in de auto voor ons, samen met onze negentienjarige zoon Sam en Kyle, de jongen die we een paar maanden geleden onder onze hoede hebben genomen.

Ik wil niet denken aan iedereen die we al zijn verloren en de offers die ze hebben gebracht. De prijs was hoog, te hoog, en we zijn er nog lang niet. Het is allemaal zo overweldigend en dan staat er ook nog een vent met een geweer de weg te blokkeren.

De man houdt het geweer een beetje omhoog, als een soort begroeting. *Hé, hallo*. Verderop zie ik Daniel scherp naar links draaien en met gierende banden en opspattend grind de berm in rijden. Ik doe hetzelfde, terwijl ik me achter het stuur verberg en laag blijf, voor het geval hij besluit te gaan schieten. Dan hoor ik een knal,

gevolgd door een zuchtend geluid en het gevoel alsof we iets omhoog zakken. De man moet mijn rechterschouder lek geschoten hebben. Waarom dan? Voor de lol? Ook stom, denk ik, met mijn handen om het stuur geklemd. Die banden had hij nog kunnen gebruiken.

Gek genoeg ben ik helemaal niet bang. Na alles wat er vandaag is gebeurd past er gewoon geen angst meer bij. Mijn huis is platgebrand door achterlijke terroristen, behalve mijn moeder ben ik ook nog mijn beste vriendin verloren en ik ben op de vlucht in een wereld die volledig in brand staat. Ik heb gewoon geen tijd om bang te zijn voor een miezerig ventje met een geweer.

Het is er alleen niet maar één. Als ik een beetje omhoog durf te komen om door de voorruit te kijken, zie ik dat ze met z'n tweeën zijn. De ander zit in de cabine en leunt ontspannen met zijn hoofd achterover tegen de stoel aan. Hij ziet er bijna slaperig uit. Die kerels spelen gewoon een spelletje met ons. Ze zijn zo zeker van zichzelf. Belangrijker nog, ze zijn zeker van óns.

Ik heb al eerder met dit soort tuig te maken gehad. Ze gaan ervan uit dat we niet weten hoe we met een geweer moeten omgaan. Door de auto's waar we in rijden of hoe we eruitzien, nemen ze aan dat we stadsmensen zijn. Daniel draagt een fleecetop van Patagonia en ik heb een gestreepte top met een boothals van Land's End aan, uit de tijd dat we nog zelfvoldane yuppen waren. Zelf het gazon maaien zagen we toen nog als het zware buitenleven.

Sinds we afgelopen november in Canada aankwamen is er wel het een en ander veranderd. Destijds was mijn grootste zorg of onze kalkoen op tijd ontdood zou zijn voor Thanksgiving. Er is ook het een en ander veranderd sinds Daniel me leerde schieten. De eerste keer dat ik ooit een geweer in mijn handen had, deed ik er vijftig keer over om het blikje op een boomstronk ook maar te

schampen. Zeven maanden later ben ik tot op het bot gehard. Ik heb het gevoel dat alle zachtheid uit me is verdwenen, en dat is maar goed ook.

Terwijl ik die twee arrogante kerels observeer, ben ik eigenlijk nauwelijks nerveus, het is meer als een rimpeling in het water. Het is vreemd, hoe kalm ik me voel. Alsof ik er niet eens echt bij ben. Alsof ik ergens in de ruimte zweef, op het tafereel neerkijk en alleen een beetje nieuwsgierig ben over hoe het gaat aflopen.

‘Mam,’ fluistert Mattie. Het klinkt zowel geïrriteerd als bang. ‘Wat moeten we nou doen?’

Voor ons zie ik Daniel uit de auto stappen. Ik vang een glimp op van de bange gezichten van Sam en Kyle achterin, als twee bleke manen. Dan verdwijnen ze weer uit het zicht, onder de achterbank. Mijn man beweegt zich langzaam en doelbewust, alsof hij alle tijd van de wereld heeft. Alsof er niet minstens een paar geweren op hem gericht zijn.

Ik doe mijn portier open.

De man die tegen de bumper aan leunt, ziet er nog steeds ontspannen uit. Hij houdt zijn geweer losjes vast, maar de loop is nog altijd op mij gericht. Ik zie dat de man die in de truck zit ook een geweer heeft dat tegen het open raam leunt, gericht op Daniel. De lucht is gevuld met vogelgezing en de wind die door de bomen waait. De weg strekt zich in beide richtingen uit, glinsterend in het zomerse zonlicht. Het is een prachtige dag in juni en ik zit vol onzekerheid. Gaat hier iemand om het leven komen?

‘Hallo daar,’ zegt de man lijk. Zijn vinger dartaelt rond de trekker van het geweer. Daniel en ik hebben ook geweren. We kunnen er, net als deze kerel, ieder moment op los gaan schieten, al hebben we onze geweren nog op niemand gericht. Maar dat is zo gebeurd, als het moet.

Ik heb een halfautomatische Colt M-16 die van Phoebe’s oom was, voordat hij zelfmoord pleegde. Hij had het gevoel dat hij zijn

hele leven al rekening had gehouden met het armageddonscenario en hij kon het niet aan. Je kunt er dertig kogels mee afvuren. Alhoewel ik geen wapenexpert ben, zal dit ding de klus vast prima klaren als het zover komt, want nog krachtiger dan het wapen in mijn handen zijn de woede in mijn hart en mijn stalen zenuwen. Ik ben in staat om zo iemand neer te schieten als die mij of mijn familie bedreigt.

‘Laat je geweer zakken, wil je?’ zegt de man tegen Daniel. Zijn stem klinkt kalm, bijna geamuseerd. Hij gelooft echt dat we groentjes zijn en vergeleken met hem zijn we dat ook, maar toch maakt het me boos. Types als hij hebben me álles afgenomen. Iedereen. Ik laat niets of niemand meer van me afnemen.

‘Ik dacht het niet,’ antwoordt Daniel, op een gevaarlijk vriendelijke, maar tegelijkertijd onverzettelijke toon. ‘Je blokkeert de weg.’

De man fronst, zijn wenkbrauwen trekken samen terwijl hij ons in zich opneemt, en ik weet dat hij de dreiging opnieuw inschat. Dat stemt me tevreden. Inderdaad, denk ik, dit wordt niet zo makkelijk als je dacht. Ik til mijn geweer een klein stukje op, als een waarschuwing, of misschien als een groet terug. *Hé, hallo. Ik houd jou in de gaten.*

‘Luister...’ begint de man en nu klinkt hij zowel vermoeid als op zijn hoede, met zijn vinger nog steeds op de trekker. ‘Rustig aan, oké? Het maakt alles een stuk makkelijker als jullie die geweren gewoon laten zakken.’

En hem zijn gang laten gaan? De laatste keer dat ik met dit soort types te maken had, vermoordden ze twee vrouwen. De keer daarvoor schoten ze op mij. De keer dáárvoor wilden ze me verkrachten én neerschieten. Ik laat helemaal níets zakken.

‘Zoals ik al zei,’ antwoordt Daniel, nu alleen nog maar onverzettelijker, ‘ik dacht het niet.’

Er verstrijkt een seconde, de spanning is om te snijden, overal om ons heen. Niemand beweegt, niemand haalt nog adem. Vanaf

een tak op een hoge berk langs de weg klinkt het zachte, weemoedige gekoer van een duif en een wielewaal fluit terug. Een zweetdruppel rolt langs mijn schouderbladen omlaag en ik voel de kloppende pijn in mijn arm waar de kogel me heeft geschampt. Maar ik verlies de controle in mijn handen niet. Mijn geweer is nog omlaag gericht, maar niet helemaal.

Het volgende moment is een waas van instinct en reactie. Ik beweeg nog voordat ik denk en Daniel ook. De man in de truck beweegt als eerste, de loop van zijn geweer draait naar Daniel. Ook de man bij de bumper richt nu zijn geweer. En dan schiet er iemand.

Ik weet niet wie de trekker als eerste overhaalt. Mijn oren suizen van de knallen en mijn schouder doet pijn van de terugslag. Er verschijnt een bloedvlek op het blauwe geruite hemd van de man bij de bumper. Hij kijkt verdwaasd, met zijn ogen opengesperd. Zijn onderkaak hangt slap terwijl het geweer uit zijn handen glijdt en dan valt hij achterover tegen de truck voordat hij op de grond belandt.

De man in de truck hangt voorover en de voorruit is bezaaid met bloedspetters, het lijkt wel een horrorfilm. In een seconde van ijzige stilte kijkt de man in de truck plotseling op naar ons. Hij knippert wazig met zijn ogen en komt struikelend uit de truck, terwijl hij zijn arm vastgrijpt. Zijn overhemd zit onder het bloed.

‘Jullie... jullie hebben hem vermoord,’ roept hij schor en vol ongelooft, terwijl het bloed tussen zijn vingers sijpelt en Daniel en ik toekijken. Dan rent hij half rennend, half struikelend het bos in. Een paar seconden later is hij verdwenen.

Ik adem langzaam uit en laat mijn geweer zakken.

‘Alles oké?’ roept Daniel en ik knik voordat ik iets terug kan zeggen. Ik voel me verdoofd, maar ook onthutst.

‘Ja,’ breng ik uit, ‘ze hebben me niet geraakt. En jij?’

‘Ja, mij ook niet.’

We zwijgen om te laten bezinken wat er zojuist is gebeurd, maar ik kan het niet bevatten. We hebben net een man gedood en een andere ernstig verwond en we zijn veilig. Die dingen moet ik niet los van elkaar zien, iets met oorzaak en gevolg.

Niet lang daarna gaat het achterportier van Daniels auto open en Sam stapt uit, met open mond en opengesperde ogen.

‘Mam... je hebt die man neergeschoten.’

Ik kan hem niet goed peilen. Hij klinkt ontsteld, maar ook, heb ik het idee, beschuldigend.

‘Ze gingen ons vermoorden,’ zeg ik nuchter. Ik leg mijn geweer op de grond. Mijn handen trillen. Ik ben toch niet zo hard geworden als ik dacht, realiseer ik me. Of ik daar opgelucht of teleurgesteld over ben, weet ik eigenlijk niet.

‘Is hij... dood?’ Sams stem klinkt zacht als hij bedachtzaam dichterbij komt.

Ik zeg niets, terwijl Daniel de man die op de weg ligt onaangedaan inspecteert. Zijn gezicht is uitdrukingsloos als hij zich weer naar ons omdraait. ‘Ja,’ zegt hij tegen Sam. ‘Hij is dood. En die andere vent...’ Hij kijkt naar het bos. Ik weet dat hij zich afvraagt hoe ernstig gewond hij was, hoe ver hij zou kunnen komen. ‘Ik weet het niet,’ zegt hij tegen Sam.

Ik adem langzaam uit.

‘We moeten verder,’ zegt Daniel. ‘Die man haalt er misschien wel anderen bij. We kunnen die pick-up meenemen. Daar passen we allemaal in en ik denk dat we beter af zijn met één auto. Dat is veiliger en we besparen benzine.’

Ik knik. Ik kan nog steeds geen woord uitbrengen. Wat moeten we met het lichaam doen? Ik heb hem nog niet echt bekeken en ik realiseer me dat ik dat eigenlijk ook helemaal niet wil. Beide mannen waren bedreigingen die we moesten uitschakelen. Meer kan ik ze niet laten zijn. Ik kan de dode man niet in het gezicht kijken,

checken of hij een trouwring draagt, of familiefoto's verfrommeld in zijn borstzak heeft zitten. Ik wil ze niet zien als gewone mannen. Ze stonden, zeg ik tegen mezelf, op het punt om ons neer te schieten.

Achter me hoor ik Mattie uit de auto stappen. Ik draai me om en zie dat ze Phoebe op haar arm heeft. Haar donkere haar wappert in de wind en haar ogen zijn samengeknepen. Ze ziet er hard uit, zo gehard als ik dacht dat ik was geworden. 'Wat moeten we doen?' vraagt ze aan Daniel.

'Ik verberg het lichaam,' zegt hij tegen haar. 'Gaan jullie maar de auto's uitladen. Laten we alles zo snel mogelijk weer inladen.'

Hij inspecteert de weg en ik word eraan herinnerd hoe kwetsbaar we eigenlijk zijn. De cottage die we brandend achterlieten onder een strakblauwe hemel ligt maar zo'n vijftien kilometer achter ons. De bende die het wilde inpikken, zwerft hier misschien nog steeds ergens rond, uit op wraak. Ik heb dan wel een man in koelen bloede neergeschoten, die sadistische beesten wil ik niet nog eens tegenkomen.

'Oké,' zeg ik en ik klink weer wat krachtiger. 'Aan de slag.'

We laden onze spullen uit: kratten met voedsel, flessen water, geweren en munitie, slaapzakken, zeildoeken, rugzakken vol kleding, een EHBO-doos, vuursteen en staal. We hebben het weken geleden allemaal ingepakt, voor het geval we zouden moeten vluchten. We kunnen er een tijdje mee vooruit, maar niet veel langer. Hopelijk is het genoeg.

We zijn op weg naar een militaire basis in de buurt van Buffalo. Daniel gelooft dat er daar misschien iets van een veilige gemeenschap is. Hij hoorde er geruchten over toen hij in upstate New York was om Sam op te halen, maar meer dan een sprankje hoop is het ook niet. We hebben geen idee of die basis überhaupt bestaat en of de mensen openstaan voor nieuwkomers. We weten

niet eens hoe ver de straling zich over het land heeft verspreid, of er nog iets van de regering over is en hoeveel mensen er nog zijn in de wereld. Er is veel dat we niet weten, er zijn te veel gevaren, maar we kunnen alleen maar doorgaan, want terug kunnen we ook niet.

Phoebe klampt zich vast aan Mattie en heeft haar duimpje in haar mond terwijl we alles zo snel mogelijk opstapelen. Mattie gaat vlot en efficiënt te werk, Ruby langzamer en uiterst zorgvuldig. Sam laadt de andere auto uit. Kyle werd in zijn schouder geschoten door een van de plunders bij de cottage en ligt op de achterbank. Hij is lijkleek van de pijn en de zweetdruppels rollen over zijn gezicht. Daniel heeft de kogel eruit gehaald en de wond verzorgd toen we even konden stoppen, maar hij is er nog steeds slecht aan toe. Hij heeft medische zorg nodig. Niet dat we iemand bij ons hebben die hier daadwerkelijk voor gekwalificeerd is, maar we zullen doen wat we kunnen.

Niemand kijkt naar Daniel, die het levenloze lichaam van de man naar de kant van de weg sleept. Vanuit mijn ooghoek zie ik een roestbruine vlek op de weg. Ik kijk snel weg om mijn aandacht te richten op de doos met ingeblikt voedsel, de laatste die we hebben, en ik til hem uit de kofferbak.

We hebben de auto's bijna uitgeladen als Daniel naar me toe komt. 'Ik ga hem begraven,' zegt hij zachtjes. 'Dat duurt wel wat langer, maar... dat lijkt me het beste.' Hij werpt een blik op Sam voordat hij mij weer aankijkt. 'Er ligt een schop in hun truck.'

Ik schrik hiervan, want ergens werpt het een ander licht op wat er is gebeurd. Begraaf je je tegenstanders die bij een strijd om het leven komen? Is dat niet de taak van hun eigen mensen? Tenzij die mannen echt onschuldig waren. Vermoedt Daniel dat, ook al zegt hij het niet? Hoe dan ook, we zijn hier kwetsbaar en er zit nog onvoldoende afstand tussen ons en de cottage... en de mannen die ons daar hebben aangevallen.

Ik zeg niets, want ik herken de kalme maar vastberaden blik in de ogen van mijn man. Hij gaat dit doen, koste wat het kost. ‘Houd alles goed in de gaten,’ zegt hij tegen me en ik knik.

We hebben de auto’s uitgeladen en laden alles in de truck. Ik check hoe het met Kyle gaat, die maar half bij bewustzijn is. Zijn blik is wazig en vertrokken van de pijn als hij me aankijkt. Het verband op zijn schouder is doordrenkt met bloed.

‘Laat mij maar even,’ zeg ik en ik zoek de EHBO-doos om het verband te verschonen; de wond ziet er goed uit, maar hij is wel diep. Wat ben ik veranderd, bedenk ik terwijl ik zorgvuldig gaas om de wond heen wikkel. Ik viel zowat flauw die keer toen ik Ruby’s wond moest hechten nadat haar slagader bijna doormidden was gesneden. Ik zucht als ik daaraan terugdenk. Was het maar niet nodig geweest om zo te veranderen. Ik kijk naar Kyle en zie dat hij is flauwgefallen.

Twintig minuten later komt Daniel net uit het bos als ik in de verte het geratel en gezoem van een motor hoor. We kijken elkaar veelbetekenend aan en komen in beweging.

‘We gaan,’ zegt hij.

We halen de sleutels uit onze auto’s. We willen niet zomaar iemand aan een vervoersmiddel helpen. Ik kijk naar de voorband van mijn auto en zie dat hij lek is, maar hij is niet lek geschoten, zoals ik dacht. Ik hurk en dan zie ik het: een roestige spijker in het rubber. Een ongeluk of opzettelijk? Het doet er niet meer toe. Ik kom overeind en loop naar de truck.

Daniel en Sam tillen Kyle in de auto. Hij zit ineengezakt op de achterbank, zijn ogen gaan steeds open en dicht. Mattie en Ruby schuiven naast hem, met Phoebe op Matties schoot. Het kleine meisje heeft haar ogen wijd open, maar ze zegt geen woord. Daniel, Sam en ik gaan met z’n drieën op de bank voorin zitten. Al onze spullen liggen onder een zeil in de laadbak en Daniel heeft gelukkig het bloed van de voorruit geveegd, al hangt de metaalach-

tige geur ervan nog in de lucht, net als tabak en een zweetgeur die niet van ons is.

Ik denk maar niet aan het lichaam van de man dat begraven ligt in een ondiep graf, bedekt met bladeren en wat aarde, waar vossen en wasberen straks hun gang zullen gaan.

‘Ze hadden wel honderdvijftig liter benzine achterin,’ gaat Daniel zachtjes verder. ‘Dus dat is mooi.’

Benzine was een van onze grootste zorgen voor deze reis. In de afgelopen zeven maanden hebben we zoveel mogelijk opgespaard en verzameld, maar we wisten dat het niet genoeg zou zijn om helemaal van het platteland van Ontario naar Buffalo te komen, een afstand van ruim vierhonderdtachtig kilometer, en dat is nog zonder eventuele noodzakelijke omwegen. Honderdvijftig liter helpt absoluut, misschien halen we het zelfs wel in één keer, hoewel deze bak waarschijnlijk benzine zal slurpen.

Daniel start de truck en ik draai me naar Sam, die niets meer tegen me heeft gezegd sinds hij me erop wees dat ik die man had neergeschoten. Zijn gezicht is bleek en hij bijt op zijn lip terwijl hij uit het raam staart. Ik leg mijn hand op zijn arm en hij schrikt ervan op, alsof hij een vlieg van zich afschudt. Ik leg mijn hand weer op mijn schoot.

‘Gaat het?’ vraag ik zachtjes, en hij haalt zijn schouders op. Ik heb het gevoel dat hij me bewust niet aankijkt en een gevoel van onbehagen kruipt langs mijn ruggengraat omlaag richting mijn buik. Hoe is het zover gekomen? vraag ik me af, al weet ik dat eigenlijk best.

Zeven maanden geleden reisden we van het voorstedelijke Connecticut naar het platteland van Ontario in een naïeve en wanhopige poging om opnieuw te beginnen met ons gezin, nadat er zoveel was misgegaan. We gingen naar de vervallen cottage van mijn ouders, waar al zeven jaar niemand was geweest. We dachten dat deze verandering ons op magische wijze weer

bij elkaar zou brengen. Ik had me een aaneenschakeling van zoetsappige momenten voorgesteld: kampvuren, *s'mores* maken en kaartspelletjes spelen bij kaarslicht, spontane knuffels en belangrijke, helende gesprekken. In plaats daarvan kreeg ik een nucleaire holocaust voorgeschoteld, vijf dagen na onze aankomst.

Echt, ik ben me er heus van bewust dat het een zegen was dat we daar op dat moment waren, ver weg van de ramp, de straling, de nucleaire neerslag. Na de eerste negen inslagen door heel Amerika kwamen er nog tientallen achteraan en het grootste deel van de Verenigde Staten en een deel van Canada werd onleefbaar, voor zover ik weet dan. Eigenlijk weet niemand hoe de wereld er echt aan toe is. Dit is geen lekker voorspelbare rampenfilm en er is geen kant-en-klare regeringsstrategie die we kunnen volgen om een mogelijke massa-extinctie te voorkomen. Nee, dit is de werkelijkheid en die verloopt niet zoals je zou verwachten. Die verlóópt überhaupt niet. Er zijn explosies en ineenstortingen. Er sijpelt wat weg en er laait weer van alles op. Eindeloos opnieuw.

Ik weet dat in de afgelopen zeven maanden de hele infrastructuur van Noord-Amerika is ingestort, de overheid min of meer is verdwenen en het leger inmiddels niets meer voorstelt. Beschaafde mensen kwamen doodsbang uit hun schuilplaatsen tevoorschijn. Sommigen vormden rondzwervende bendes, terwijl anderen hun best deden om zichzelf te beschermen. En dat was alleen al in ons kleine deel van het platteland van Ontario. Wie weet wat er op andere plekken is gebeurd. Daniel heeft er iets van meegemaakt, maar tot nu toe heeft hij er niets over verteld. Hij was zes maanden weg omdat ik hem had opgedragen om Sam op te halen bij de universiteit. Onze relatie is er alleen nog maar kwetsbaarder door geworden. Hij kwam terug als een veranderd man, zwijgzaam en gespannen, maar ook met zekere gelatenheid over zich die me

bang maakte... Maar hij had in ieder geval Sam weer bij ons teruggebracht.

Sam, mijn zoon, mijn oudste, die me nu niet meer wil aankijken. En ik weet dat mijn vraag eigenlijk niet is: hoe is het zover gekomen, maar hoe is het zover gekomen met mij? Hoe is het zover gekomen dat ik een man neerschiet zonder ook maar een spoor van angst of bekommering, laat staan wroeging of echt schuldgevoel? Hoe ben ik iemand geworden die ik eigenlijk helemaal niet mag, maar die ik ook niet meer wil veranderen?

Ik kán niet meer veranderen, want dit is de wereld waarin we nu leven en zo overleef je het.

We rijden een kleine kilometer voordat Daniel vaart mindert en dan stopt voor een oude ijzeren brug, die eerst over Snake Creek liep, een strook troebelgroen water vijftien meter onder ons. De brug is in de beek gestort en verworpen tot een wirwar van gigantische verroeste onderdelen. We zeggen niets, terwijl het besef langzaam tot ons doordringt, of tenminste tot mij. Het is niet alleen een besef, maar ook het schuldgevoel waarvan ik dacht dat ik dat niet had gevoeld.

Had de man daarom de weg geblokkeerd? Om ons te waarschuwen voor een ingestorte brug? Als we met honderd kilometer per uur over zo'n landweg hadden gereden, waren we zo de diepte in gestort, nog voordat we op de rem hadden kunnen trappen.

Ik kan de gedachte niet aan, niet nu. Mijn geest wijst het af zoals een frisdrankautomaat een verfrommeld biljet weigert. Hij schoot als eerste, daarvan probeer ik mezelf te overtuigen, maar ik weet dat ik daar helemaal niet zo zeker van ben.

Ik kijk naar Daniel, die naar de brug staart. Hij heeft zijn handen om het stuur geklemd, met gespannen kaken en afwezige blik, bijna alsof hij ergens anders is met zijn gedachten.

'Laten we omkeren,' zeg ik vlak, en na een seconde knikt hij

schokkerig. Niemand zegt iets en ik staar recht voor me uit, zodat ik niemand aan hoeft te kijken. Daniel keert om en we rijden weer terug naar waar we vandaan kwamen.

2

Ik hurk aan de rand van de beek, maak een kommetje van mijn handen en laat het koude, heldere water erin sijpelen terwijl ik dankbaar een slok neem. Ik sluit mijn ogen en maak mijn gezicht nat, terwijl het water langs mijn kin omlaag stroomt en mijn t-shirt nat wordt.

We hebben in drie uur ruim honderd zestig kilometer afgelegd en toen besloten we te stoppen voor de nacht. Het ging, verrassend en toch ook wel verontrustend genoeg, allemaal veel makkelijker dan ik had verwacht. We bleven op Route 28 om niet vast te komen zitten op een of ander kronkelend landweggetje, waar we misschien wel gekaapt zouden worden door iemand met een groter voertuig dan wij. Alhoewel, als je naar de wielen van dit ding kijkt, was dat waarschijnlijk niet eens mogelijk geweest.

Ruim vier meter boven de grond stuiterden we over een kaarsrecht stuk asfalt en bij de paar dichtgetimmerde houten hutten en betonnen huizen waar we langsreden kwamen we bijna niemand tegen. Ik zag ergens iemand op een veranda staan, die uitdrukingsloos en zonder in beweging te komen naar ons keek. We passeerden een stadje dat was afgebrand, niets meer dan een ruïne van zwartgeblakerde gebouwen: een kerk zonder dak en een eenzame benzinepomp die als een schildwacht tussen het puin van een verwoest tankstation stond. Andere stadjes waren verlaten, spookachtig en desolaat. Er stonden deuren op een kier, er

stond een verlaten koffer op straat en een winkelwagentje lag op zijn kant.

Bancroft, ooit een toeristische bestemming in dit afgelegen deel van de wereld, was een soort fort geworden. De schilderachtige gebouwen waren omringd met prikkeldraad en een bord waarschuwde ons dat indringers zouden worden neergeschoten. Maar toen we door de stad reden, hielden ze zich koest en er werd niet op ons geschoten. Zou het door de intimiderende monstertruck komen, met die banden van ruim anderhalve meter hoog? De paar vrachtwagens en auto's die we onderweg passeerden, drie in totaal, snelden ons voorbij, alsof ze onze aandacht niet wilden trekken.

Toch had ik wel iets van een obstakel verwacht, een blokkade, misschien een militaire aanwezigheid, of een vorm van dreiging of gevaar, maar alles was leeg en stil, een stuk weg met bomen aan weerszijden, slechts onderbroken door een enkel stadje of huis. Het was gewoon het platteland van Ontario, zoals het ooit was geweest. Dat bestond toch niet meer? Maar zo zag het er wel uit. Het was huiveringwekkend. Waar was iedereen naartoe?

Het antwoord op die naïeve vraag wist ik natuurlijk best. Naarmate we dichterbij Toronto kwamen, een van de plekken waar de tweede reeks ontploffingen was geweest, wist ik dat iedereen ofwel gevlucht ofwel dood moest zijn.

'We willen niet te dicht bij Toronto komen,' kondigde Daniel na twee uur rijden aan. Niemand had tot dat moment nog iets gezegd, zelfs Phoebe niet. 'Niet als het niet hoeft.'

'Lopen we dan stralingsvergiftiging op?' vroeg Mattie plotseling. Ze klonk eerder praktisch dan bezorgd.

'Gast,' mompelde Kyle, die ongeveer een half uur eerder uit zijn door pijn geteisterde flauwte was gekomen, 'dat zou echt rúk zijn.'

'Ik denk het niet,' antwoordde Daniel na een moment van overweging, zijn toon voorzichtig en bedachtzaam. 'Het is ten-

slotte al zeven maanden geleden. De meeste neerslag is inmiddels in de atmosfeer opgelost.' Hij keek ons allemaal aan, zijn blik ernstig, maar ergens was er, net als vroeger, een sprankje genoeg te zien dat hij ons kon aftroeven met zijn kennis. 'Natuurlijk is de neerslag, afhankelijk van de wind, een stuk verder gekomen dan de gebombardeerde gebieden, maar de straling is inmiddels waarschijnlijk wel geabsorbeerd in de troposfeer, vooral dankzij de seizoenswisselingen, die het proces kunnen versnellen.'

Ik wist niet zo goed waar hij het over had, maar één ding begreep ik wel. 'Als het risico op stralingsziekte kleiner is geworden, waarom ziet de wereld er dan nog steeds zo uit?' vroeg ik.

In mijn onwetendheid of misschien mijn naïviteit had ik aangenomen dat er een gigantische radioactieve wolk boven de Verenigde Staten hing, als een donkere en giftige damp, die ons in zijn verderfelijke greep hield. Nu zag het ernaar uit, volgens Daniels onverwacht gedetailleerde kennis, dat dit mogelijk niet het geval was. Dat zou misschien hoopgevend moeten zijn, maar zo voel ik het niet. Voor zover ik het kan beoordelen, staat de wereld nog steeds in brand. Metaforisch in ieder geval, en dat is minstens zo angstaanjagend.

Hij zuchtte, terwijl hij zijn schouders naar achteren rolde. 'Dat komt door de gevolgen van de eerste ontploffingen: het besmette water, de roet- en aswolken, de branden, het instorten van alle infrastructuur en... nou ja, hoe mensen in elkaar zitten.' Hij zweeg even. 'Ik bedoel, in een ideale wereld hadden de mensen de handen wat meer ineengeslagen dan ze hebben gedaan.'

'In een ideale wereld,' antwoordde Mattie droogjes, 'was er überhaupt geen nucleaire holocaust geweest.'

Daniel keek haar aan, en daar was die blik van genoeg weer even. Heel even was het net alsof we gewoon aan de keukentafel zaten, discussiërend over de belachelijkste hypothetische wat-als-

scenario's. Mattie zou vol hebben gehouden dat ze minstens een jaar kon overleven in iemands kelder op alleen dropveters en frisdrank. Sam zou haar graag uit die droom hebben geholpen door te zeggen dat haar huid zou afschilferen en zwart zou worden en dat ze op handen en knieën naar een plas radioactief water zou kruipen.

Maar Sam zei niets, hij had geen woord gezegd sinds we in deze truck waren gestapt. Ik keek naar hem en wilde met hem praten, maar besloot dat het wel tot later kon wachten. Wat hem ook dwarszat, ik had het gevoel dat het met mij te maken had en met de manier waarop ik met dat geweer was omgegaan.

'Dus de wereld is nu echt veilig?' probeerde ik, het idee aftastend, zoals ik vroeger bij Lost Lake het ijs uittestte. Lost Lake, de geliefde cottage van mijn ouders, nu echt voorgoed verloren. 'Ik bedoel, dat nucleaire spul is dus weg.' Ik klonk als een idioot, maar het kon me niet schelen. Ik wilde het gewoon weten.

'Waar de bommen zijn ontploft zal het nog wel een aantal jaar radioactief zijn, denk ik,' antwoordde Daniel. Het bleef even stil, de sfeer geladen. 'Er zijn wel veel plekken waar we bij uit de buurt moeten blijven, maar we moeten ons vooral zorgen maken om al die andere dingen,' ging hij verder. 'Besmet water, gebrek aan voedselbronnen of medische zorg en natuurlijk de mensen die zich om wat voor reden dan ook barbaars zijn gaan gedragen, uit angst, wanhoop of machtswellust, zoiets. Voor zover ik weet stellen de overheid en het leger niet veel meer voor, hoewel Sam en ik onderweg hoorden dat de president nog leeft en zich ergens schuilhoudt, dus misschien is de openbare orde inmiddels weer enigszins hersteld. Ik hoop het.'

We zwegen allemaal, zo bedeesd alsof we een standje hadden gekregen. Het klonk allemaal heel erg zorgwekkend. Te erg.

'En de rest van de wereld?' vroeg Mattie uiteindelijk met een zacht stemmetje. 'Wat doen zij?'